

Klumme: Stop nu med at kalde jeres døtre for »prinsesser«

Af Michael Robak, Alt For Damerne
11. august 2015, 17:01

Michael Robak om små piger og store forventninger.

KLUMME: Forleden eftermiddag stod jeg i en kø i Brugsen. Foran mig stod to kvinder og et barn. De voksne fik en længere snak om deres døtre, som tilsyneladende havde gået i børnehave sammen. Køen var lang, så de fik både rundet fortid, nutid og fremtid. Da de stod og pakkede i poserne, nåede de også at komme omkring fritid.

»Prinsessen her skal begynde til ballet efter sommerferien,« sagde den ene mor. Jeg kiggede mig omkring. Selvom jeg havde stået i køen i ti minutter, havde jeg slet ikke bemærket, at der var en prinsesse i Brugsen denne almindelige, lidt grå formiddag. Men det var der nu heller ikke.

Jeg måtte forstå, at den omtalte prinsesse var pigen, der fulgtes med den ene kvinde. Hun var otte – måske ni – år, og for mig lignede hun en almindelig sød dansk pige med hvidt hår, overbid og en rød skoletaske. Ikke en prinsesse.

Jeg burde nu ikke være overrasket. For vi, der er på Facebook, har set det masser af gange før. Folk – i særdeleshed kvinder – der omtaler deres døtre som prinsesser, når de

poster billeder af dem: »Så er prinsessen klar til første skoledag«, eller »Hjemmesyet sommerfugle-dragt til prinsessens fastelavnsfest«.

Når en mor kalder sit afkom prinsesse, så signalerer hun til både barnet og omverdenen, at her er tale om en pige, der er så enestående, at hun kræver ekstraordinær behandling og særlige forhold. De prinsesser, vores døtre kender, er nemlig dem fra eventyrene. De er tynde, sarte og skabagtige. Altid iført lyserøde kjoler og upraktiske sko. Og så laver de som regel ikke en skid.

Hvis man som pige forlader sit barndomshjem flasket op på prinsessesnak, så kan man meget nemt risikere at få en temmelig brat opvågning, når man ankommer til den virkelige verden – arbejdsmarkedet. Jeg har set det ske flere gange. Unge kvinder, der tror, de kan køre den hjem på tykt hår, tynde lår, grundløs selvtillid og en idé om, at der nok er andre, der tager ansvaret.

I flere år har jeg været chef i mediebranchen. En branche, som ved gud elsker, når noget er ungt og blondt, men som trods alt kræver mere indsigt end udseende. De, der bliver fastansat og får de gode jobs, bliver ikke valgt efter prinsessekriterier. Det er helt sikkert. De sarteste blomster i glassko og med en forventning om at lave mindst muligt holder kun en måned eller to. Hvis de kommer radbrækkede på arbejde, fordi de har sovet på en ært, bliver de bedt om at tage en Panodil og komme i sving.

De, der får de gode jobs, er de flittige med gåpåmod og gummisko i tasken. Sådan er det. Og det gælder sikkert også i alle andre brancher. Prinsessehvervet er ikke noget, der slås op i avisernes jobspalter. Med god grund. Fine fornemmelser er ikke en spidskompetence, der efterspørges – nogen steder.

Skulle jeg så have taget fat i moren i Brugsen forleden og givet hende et lynkursus i arbejdsmarkedets forventninger til unge kvinder? Nej, det tror jeg ikke. Det var helt sikkert i den bedste mening, da hun kaldte sin datter en prinsesse.

Men jeg tror på, at ord skaber virkelighed – eller i den her sammenhæng forventninger. Af den forkerte slags. Så til alle prinsesse mødre derude: Så længe du ikke er dronning, er datteren heller ikke prinsesse.